

Full diocesà

12 de novembre del 2017

p4 —Una Església que canvia: Germanor 2017

p8 —"Estem amb vosaltres", glossa del bisbe

25 anys del nou Catecisme

enguany es compleix el 25è aniversari de la publicació de la primera edició del Catecisme de l'Església Catòlica, un dels actes més importants del magisteri pontifici del segle XX. Durant un quart de segle, el Catecisme ha esdevingut el lloc i l'instrument de referència de la fe de l'Església.

El papa sant Joan Pau II, en la constitució apostòlica *Fidei depositum*, de l'11 d'octubre de 1992, afirma que el Catecisme «és una exposició de la fe de l'Església i de la doctrina catòlica, comprovada o il·luminada per la sagrada Escriptura, la Tradició apostòlica i el Magisteri de l'Església. Jo el considero un instrument vàlid i legítim al servei de la comunió eclesial, i una regla segura per a l'ensenyament de la fe. Tant de bo que serveixi per a la renovació a la qual

l'Esperit Sant incessantment convida l'Església de Déu, cos de Crist, pelegrina cap a la llum sense ombres del Regne».

La primera edició del Catecisme, fruit d'un desig expressat pel Sínode de Bisbes de 1985 (en el 20è aniversari del Concili Vaticà II) i d'un gran treball, va aparèixer l'octubre de 1992. Després s'hi van introduir algunes modificacions, que van donar com a fruit l'edició típica llatina de 1997. Recordem que es divideix en quatre parts: el misteri cristià com a objecte de la fe (primera part); aquest misteri és celebrat i comunicat en les accions litúrgiques (segona part); és present per a il·luminar l'actuació dels fills de Déu (tercera part), i inspira la nostra pregària, que té com a expressió màxima el Parenostre (quarta part).

«Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora»

Diumenge XXXII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre de la Saviesa

La saviesa és resplendent i no s'apaga mai. Els qui l'estimen, arriben fàcilment a contemplar-la, la troben tots els qui la cerquen: ella mateixa es fa conèixer als qui la desitgen. Si algú matinejava per sortir a buscar-la, no s'hi haurà de cansar: la trobarà asseguda a les portes de casa. Pensar-hi sempre ja és tenir l'enteniment madur, i si, per trobar-la, hi ha qui passa nits en vetlla, aviat perd el desfici, perquè ella ronda sempre buscant els qui se la mereixen; generosament se'ls apareix pels camins i els surt al pas en tot el que es proposen.

(6, 12-16)

Salm responsorial

Tot jo tinc set de vós, Senyor, Déu meu.

(Salm 62)

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, no podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança. Tal com creiem que Jesús morí i ressuscità, creiem també que Déu s'endurà amb Jesús els qui han mort en ell. [D'acord amb la paraula del Senyor us diem que nosaltres, si encara quedàvem amb vida quan arribarà el Senyor, no serem primers que els qui hauran mort, perquè, a un senyal de comandament, al crit d'un arcàngel, al toc de corn de Déu, el Senyor mateix baixarà del cel, i els qui han mort en Crist ressuscitaran primer; llavors els qui d'entre nosaltres quedem en vida serem enduts juntament amb ells pels aires, en els núvols, per sortir a rebre el Senyor, i així estarem amb ell per sempre. Consoleu-vos, doncs, els uns als altres amb aquestes paraules.]

(4, 13-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús digué als deixebles aquesta paràbola: «Passarà amb el Regne del cel com amb deu noies, que sortiren amb torxes a rebre l'espòs. N'hi havia cinc de prudents, i les altres cinc eren desassenyades. Les desassenyades no s'emportaren oli per a les torxes, però cadascuna de les prudents se'n proveí d'una ampolla. Com que el nuvi trigava, els

vingué son, i totes s'adormiren. Ja era mitjanit quan se sentí cridar: L'espòs és aquí. Sortiu a rebre'l. Aquelles noies es despertaren i començaren totes a preparar les torxes. Les que no tenien oli digueren a les altres: Doneu-nos oli del vostre, que les nostres torxes no s'encenen. Però les prudents els respongueren: Potser no n'hi hauria prou per a totes; val més que aneu a comprar-ne. Mentre hi eren, arribà el nuvi, i les que estaven a punt entraren amb ell a la festa. I la porta quedà tancada. Finalment arribaren també les altres, i deien des de fora: Senyor, Senyor, obriu-nos. Però ell els respongué: Us dic amb tota veritat que no us conec. »Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni l'hora.»

(25, 1-13)

«No podeu desconèixer què serà dels difunts: no voldríem pas que us entristíssiu, com ho fan els altres, que no tenen esperança»

Espera i esperança

Jean Hakolimana, prev.

Vivim una època de la immediatesa i cada vegada més ens costa l'espera. Internet i les xarxes socials han incrementat encara més aquesta cultura de la immediatesa. Quan per alguna circumstància ens toca esperar o fer cua, els minuts duren una eternitat. En canvi, en l'àmbit de la fe, vetllar i esperar apunten a l'actitud fonamental de la nostra fe que és l'esperança. No hi ha ni fe ni esperança sense espera. Esperar és no deixar-se atrapar en l'horitzó de la realitat material. Per això l'espera eixampla la realitat i li dóna un salt de qualitat en quant li permet superar-se a si mateixa, sortir fora dels seus propis límits. Ara bé, l'esperança cristiana supera encara més una simple espera. Ja fa anys, el metge, intel·lectual i escriptor espanyol Pedro Laín Entralgo, en el seu llibre *La espera i la esperanza. Historia y teoria del esperar humano*, distingia entre l'espera com una actitud passiva d'aquell que resta quiet en un lloc perquè és allà on li arribarà el que desitja (com el qui espera l'autobús a la parada), i l'esperança com una acció d'aquell que es mou per aconseguir allò que anhela (com el qui camina cap a la fita proposada).

Les primeres comunitats van estar a punt de caure en la trampa de l'espera, tal com sant Pau retreu als desvagats de la comunitat de Tessalònica. Esperant la vinguda imminent del Senyor, s'havien lliurat a la ganduleria justament per l'excessiva certesa d'allò que arribaria sense cap mena d'esforç. Per això l'evangeli no ens convida a una simple espera, sinó a vetllar. Vetllar és tenir una espera activa, compromesos amb la missió a què Déu crida cada un de nosaltres.

La imatge

Les amigues van de casament. Arreglades, com pertoca, amb llums per a fer les dames d'honor que acompanyen el nuvi; però no totes porten l'oli que els ha d'encendre. El nuvi arriba, quin ridícul! Mentre van a la botiga, queden excloses de la festa.

El fruit es veu al final de la vida. Tanmateix cal mantenir una tensió constant per entrenar-se a donar-ne, ni que sigui anant de casament.

Les verges prudentes (s. XI). Mestre de Pedret

Lit. hores: Setmana IV

13 dilluns

—Sant Leandre, bisbe (s.VI)
—Sant Estanislau, jesuïta (1550-1568)
—Sant Dídac, religiós (1400-1463)
Saviesa 1,1-7 / Salm 138 /
Lluc 17,1-6

14 dimarts

—Sant Eugeni, bisbe (s.I)
Saviesa 2,23-3,9 / Salm 33 /
Lluc 17,7-10

15 dimecres

—Sant Albert el Gran, bisbe (1206-1280)
—Sant Leopold, laic (s.XII)
Saviesa 6,1-11 / Salm 81 / Lluc 17,11-19

16 dijous

—Santa Margarida d'Escòcia, (†1093)
—Santa Gertrudis, verge (1256-1303)
Saviesa 7,22-8,1 / Salm 118 /
Lluc 17,20-25

17 divendres

—Santa Isabel d'Hongria (1207-1231)
—Sant Gregori Taumaturg, bisbe (s.III)
Saviesa 13,1-9 / Salm 18 /
Lluc 17,26-37

18 dissabte

—Sant Aureli, màrtir
—Dedicació de les basíliques de sant Pere i de sant Pau, apòstols
Saviesa 18,14-16; 19,6-9 / Salm 104 / Lluc 18,1-8

19 diumenge XXXIII de durant l'any / Cicle A

—Sant Crispí, bisbe (s.III)
Proverbis 31,10-13.19-20.30-31 /
Salm 127 / 1 Tessalonicencs 5,1-6 /
Mateu 25,14-30

Una Església que canvia: Germanor 2017

Subdepartament d'Autofinançament

Tenim al davant uns grans canvis. Tres fenòmens de dimensions molt diferents ens mostren que hem de canviar.

La secularització ha fet tan forat que les parròquies ja no reben més peticions que quatre sagraments i molts enteraments. És un fet depriment. Tanmateix, hi ha parròquies que volen apostar i aposten per l'evangelització, però són conscients que cal renunciar a accions i estructures que ja no sumen per arribar a aquesta evangelització.

La manca de sacerdots ja està deixant parròquies de fins a dos mil habitants sense capellà resident. L'aparició dels diaques i dels treballadors apostòlics ha atenuat la desaparició de rectors, però no ens confonguem, hem de concentrar el màxim de recursos possibles en aquelles parròquies on sigui possible que neixin comunitats cristianes vives i missioneres.

Això, suposarà sacrificis, suposarà un discerniment sobre les parròquies que tenen possibilitats de reaccionar i créixer i suposarà acceptar la fi temporal de moltes parròquies, per evitar la desaparició de la vida cristiana a la diòcesi.

Sembla que cada vegada serà més escassa la col·laboració econòmica de les administracions públiques a favor de l'Església. Això, demanarà una adaptació de les nostres iniciatives a les possibilitats econòmiques per a les quals apostin les comunitats i, per tant, els fidels.

A nivell diocesà, volem començar els canvis que ens calen. Reduirem estructures diocesanes i reformularem prioritats econòmiques per a concentrar els recursos i els esforços en aquelles parròquies que volen canviar.

Ajudarem aquestes parròquies a caminar cap a un model de finançament que els faci desenvolupar els projectes parroquials que, com a comunitat, es plantegin. Cal aconseguir que els fidels habituals coneguin el treball de la parròquia i apostin per col·laborar-hi.

El proper dia 19 de novembre la vostra parròquia celebrarà, juntament amb totes les parròquies del bisbat, la jornada de Germanor.

És una bona ocasió per reforçar les aportacions que feu normalment a la vostra parròquia.

Podeu trobar més informació a la revista del dia de l'Església diocesana (a la vostra parròquia) o a la web del bisbat www.bisbatsolsona.cat.

Hi trobareu l'estat d'ingressos i despeses; les principals dades de la nostra diòcesi —sacerdots, religiosos, parròquies...—; el nombre de sagraments administrats; el nombre de centres educatius; de centres socials i assistencials; de voluntaris de Càritas i de Mans Unides; els béns d'interès cultural.

Participeu a la diada de Germanor, col·laborant econòmicament per ajudar a la vostra comunitat, a la vostra diòcesi, a la vostra Església!

Font de Mn. Josep Garriga a Sant Eloi

Josep Castellà

Sota l'organització de la Comissió d'Homenatge a Mn. Josep Garriga, en col·laboració amb l'Associació Amics de l'Arbre i l'Ajuntament de Tàrraga, el dia 28 d'octubre s'inaugurà la font que porta el seu nom al Parc Municipal de Sant Eloi. La iniciativa té l'objectiu de constituir un ampli reconeixement a la figura i tasca de Mn. Garriga, fill adoptiu de Tàrraga.

En la font, ubicada al passeig de Magí Manonelles, sota mateix de la plaça de la Mare de Déu de Montserrat, figura la inscripció «Font de Mn. Josep Garriga Sampons, rector de la Parròquia de Tàrraga del 1964 al 2001», i al costat dret una

placa amb la inscripció «Mai no he fet res sol – Fou un avançat al seu temps i l'impulsor de diverses iniciatives socials que feren de Tàrraga una ciutat inclusiva i compromesa.»

La presentació de l'acte la féu Pere Grau, portaveu de la Comissió d'Homenatge, i intervingué Jaume Aligué, president dels Amics de l'Arbre. Vingueren després parlaments de representants d'entitats socials que ell promogué.

Com a cloenda de l'homenatge es descobrí la placa commemorativa per pat dels representants de les entitats.

Cadena de pregària per les vocacions

Amb el mes de novembre, arriba la proposta de la "Cadena de pregària per les vocacions", una iniciativa a nivell català que pretèn promoure la pregària per les vocacions amb l'estímul de cobrir totes les hores de tots els dies d'aquest mes.

Com segurament recordareu, cadascun dels 10 bisbats amb seu a Catalunya assumeix tres dies del mes i, en particular, el bisbat de Solsona s'encarrega dels dies 4, 14 i 24. Inscripcions a vocacions@bisbatsolsona.cat.

Actualment ja s'està distribuint per les parròquies el material de suport per a aquesta cadena de pregària (uns fulletons preparats per les diverses delegacions de vocacions de Catalunya). Trobareu també eines a la web www.cadenadepregaria.cat. Gràcies per la vostra col·laboració i seguim demanant, junts, que Déu beneixi la nostra diòcesi amb la riquesa de les diverses vocacions!

Josep Maria Gironella i la seva recerca de Déu (I)

Centenari del naixement de l'escriptor català

Josep Maria Gironella va néixer a Darnius el darrer dia de l'any 1917; per tant, és a punt de complir-se el centenari del seu naixement.

Era fill d'una família humil. Era cosí del filòsof i jesuïta Eusebi Colomer. Va poder estudiar, ja que va ingressar al seminari a deu anys.

Durant la Guerra Civil es va unir a l'Exèrcit Nacional, concretament a la Companyia d'Esquiadors del Terç de Nostra Senyora de Montserrat.

En 1946 va contraure matrimoni amb Magdalena Castañer, una jove que treballava a la central telefònica de Girona. El mateix any començava la seva carrera literària amb el poemari *Ha llegado el invierno y tú no estás aquí* i va guanyar el Premi Nadal amb la novel·la *Un hombre*.

Tanmateix l'èxit no arribaria fins l'any 1953 amb la publi-

cació, facilitada per José Manuel Lara (Ed. Planeta), de *Los cipreses creen en Dios*, de la que va vendre milions d'exemplars. Les altres dues novel·les de la trilogia dedicada a la Guerra Civil —*Un millón de muertos* (1961) i *Ha estallado la paz* (1966)— van ser també grans èxits de vendes.

Es va convertir en una persona molt rica i va viatjar molt. Morí l'any 2003 a Arenys de Mar. Era considerat un autor profundament catòlic però la seva obra traspua també nihilisme i va sofrir diverses depressions. Mn. Jaume Aymar i Ragolta, professor de la Facultat de Filosofia de la Universitat Ramon Llull i director de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana*, va oferir una conferència el passat 23 de setembre a Darnius titulada «En què creia Josep Maria Gironella», de la qual oferim alguns fragments.

La seva experiència al Seminari

Ell va escriure el següent: «Vaig ser víctima de la repressió religiosa d'aleshores [...]. Era un concepte de la religió

tètric, esgarrifós, tremend. Això va marcar una empremta en mi i des d'aleshores ha estat una constant: els enigmes interiors, com es resolen? ¿Existeix l'infern, no existeix? Com serà Déu, realment són tres en una sola essència o no [...]. Mai no he aconseguit desvelar aquestes incògnites. Hi ha alguna cosa dins meu que sobreviu a la matèria, però aquesta cosa què és?».

Una missa del Gall

La nit de Nadal de l'any 1952, Josep Maria Gironella i tota la seva família eren a la catedral de Girona, a la missa del Gall. «En aixecar-me de combregar vaig sentir com un cop de maça al clatell, com un llamp, com si sentís que alguna cosa s'havia esquinçat en el meu interior, vaig pensar que la mort era propera.» En realitat era un vertigen que el va portar a caure en una profunda depressió. «Tot allò que es sofreix es transforma en llibre» i va néixer *Los fantasmas de mi cerebro*, on plasma les seves experiències després dels

electroxocs a què el sotmetien i que li donaren una lucidesa i una força mental que arribà a espantar-lo.

La seva mort

Josep Maria Gironella morí a causa d'una embòlia cerebral el 3 de gener del 2003, tres dies després del seu 85è aniversari, a la seva casa d'Arenys de Mar, on s'havia retirat. Havia demanat a la seva esposa que a l'hora de la mort avisés un sacerdot: no hi arribà a temps, perquè la mort va ser pràcticament instantània. Fou enterrat catòlicament al cementiri d'Arenys de Munt.

En què creia

Una de les grans preocupacions de l'itinerari interior de Josep Maria Gironella fou la qüestió religiosa. «Una inquietud que em sembla normal —deia—, perquè ens hi juguem l'eternitat. Totes les altres coses són temporals i caduques.» Dedicà dos llibres a la qüestió: *Cien españolas y Dios* (Ed. Nauta, 1969) i *Nuevos 100 españolas y Dios* (Ed. Planeta, 1994).

La sola elecció d'aquest tema ja revela una preocupació. Ell mateix ho explica: «En un moment donat, vaig estar set anys sense resar, sense voler entrar en cap església, amb agressivitat, fins i tot buscant en els evangelis errors per tal de demostrar-me a mi mateix. I, de sobte, vaig pensar a veure què expliquen els altres i se'm va acudir de fer aquest test, aquest qüestionari a cent persones rellevants, i fou una rica experiència en molt aspectes.»

A més un pot pensar que fer un llibre a partir d'entrevistes és la cosa més fàcil del món. De cap manera. Cal pensar bé les preguntes. Cal elegir bé les persones que respondran. Cal estar disposat a rebre negatives o silencis.

El llibre

Francesc d'Assís, profeta de l'extrem

Suzanne Guiseppi Testut

Publicacions de l'Abadia de Montserrat. 189 pp., 13 euros.

Figura resplendent i autèntica, poeta, místic, amic de la natura, de la pobresa i de la simplicitat, sant Francesc d'Assís fascina molts dels nostres contemporanis per la radicalitat de la seva opció de vida.

A partir dels seus escrits, l'autora ens fa descobrir en profunditat el *Poverello* com el teòleg de l'amor, de Déu Trinitat i de l'home. Testut mostra com el coneixement espiritual i la finor psicològica de sant Francesc són preciosos per al món actual, a la recerca d'autenticitat.

I, d'una manera original, explica les relacions estretes entre el text més bell del papa Francesc, «La joia de l'Evangelí», i el sant d'Assís. Un llibre que s'assaboreix.

Estem amb vosaltres

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Aviat farà set anys, al final de la meva ordenació episcopal, adreçava unes paraules d'agraïment a tothom dient: "us convido [...] a l'obra més extraordinària que mai s'hagi vist a les nostres comarques des que foren evangelitzades fa molts segles [...] a una nova evangelització extensa i profunda, que permeti de nou fer d'aquesta terra una terra de sants".

Fou un moment inspirat! Estava projectant un gran somni. Des d'aleshores, hem fet moltes coses en aquesta direcció: el Pla Pastoral Diocesà, les descobertes d'eines d'evangelització i el treball per a concretar la renovació de les parròquies. A més, jo he anat veient, amb l'ajuda tant dels entusiastes com dels crítics, que aquest somni exigeix també la renovació de tota l'organització diocesana.

Així, doncs, després d'un gran treball, avui us anuncio que emprenem una renovació de la diòcesi, els canvis per fer possible una nova organització diocesana al servei d'unes comunitats parroquials evangelitzadores.

Totes les persones, estructures i diners de la diòcesi s'han d'orientar, al màxim possible, vers les parròquies que vulguin esdevenir comunitats parroquials evangelitzadores. Comunitats "vives, orants, fraternes i evangelitzadores" on hi siguin presents les notes pròpies d'una comunitat cristiana saludable: on tothom hi trobi una vida orant i litúrgica que nodreixi espiritualment (pregària); on s'ofereixi la formació que cadascú necessita per aprofundir en el misteri de la fe (formació); on s'experimenti una vida de família (comunió fraterna); on s'aculli caritativament els necessitats (servei); i on s'apregui a anunciar l'evangeli i a suscitar i acompanyar deixebles missioners (evangelització).

Els recursos, però, són limitats i, per tant, serviran, amb l'ajuda de Déu, si enlloc de dispersar-los els concentrem

primer en aquelles parròquies que estan més a punt. No per abandonar la resta sinó per anar-les renovant totes unes darrera les altres.

El logo de la visió diocesana expressa bé el que ens proposem: Una mà, la del vermell més clar. La dels col·laboradors de la vostra parròquia. La vostra. Càlida, viva, que vol construir una comunitat parroquial evangelitzadora. Una altra mà, que agafa la vostra i amb ella forma un cor. És la meua mà i la de tots els meus col·laboradors que volem posar-nos al servei de la renovació de la vostra parròquia. D'aquí, Déu ho vulgui, n'ha de néixer una comunitat parroquial evangelitzadora.

Tots podem participar d'aquesta aventura: comencem per acollir aquests canvis amb il·lusió i esperança; continuem amb la nostra pregària en favor dels seus fruits; i acabem incorporant-nos a aquella comunitat parroquial viva, orant, fraterna i evangelitzadora que tinguem més a prop, somniant i treballant, sinó és la nostra parròquia, que aviat pugui ser a la nostra.

Si voleu comprendre millor aquest canvi podeu llegir l'explicació de la visió i la presentació que en vaig fer a capellans, membres de la vida consagrada i laics la setmana passada. Com sempre, ho trobareu a la pàgina web del bisbat.

